

GETUIGE

Zo'n onbestemde, verstilde ochtend op het raakvlak van herfst en winter. Het gras in het paardenweide van de burens is bepareld met dauwdruppels. De pony's staan in een hoekje voor zich uit te staren naar het westen. Witte dampwolkjes uit hun neusgaten verraden dat ze nog leven. De laatste gebruikte eikenbladeren dwarrelen omlaag, al is er geen zuchtje wind.

Zo'n dag waarin je vanzelf naar binnen keert, waarin het besef van vergankelijkheid als een sluier over het land ligt. Zondag bovendien. Geen geronk van tractoren en gekreun van rooimachines die de laatste aardappels uit de drasse grond moeten redden. De meeste buurtgenoten zitten aan de koffie en zijn nog niet toe aan hun zondagse uitje. Alleen de kerkklokken van Beilen galmen omfloerst over het nevelige land. Ik ben bezig om de tuin voor te bereiden op de winter en op het nieuwe leven dat al over een paar weken begint met de bloei van hazelaar en sneeuwklompjes. Zojuist heb ik de bonenstokken uit de moestuin gehaald. Nu is het tijd voor een kop koffie.

Terwijl ik van mijn rust geniet op een bank achter in de tuin, klinkt de voordeurbel. Zeer ongebruikelijk op zondagochtend. Automatisch gaan mijn gedachten in de richting van Jehovagetuigen. Die zijn beduidend actiever geworden sinds de roemruchte acties op 11 september in de Verenigde Staten. Drie weken geleden waren er twee frisse meiden aan de deur om mij de weg naar god te wijzen. Zulke verleidelijke gezanten van het geloof worden nooit alleen op pad gestuurd. Deze keer is er geen deur die ik vriendelijk doch beslist kan sluiten.

De bezoeker heeft me in de gaten gekregen en komt naar me toe. Een magere oudere man met licht gebogen rug, gehuld in een vaal bruine regenjas. In de ene hand draagt hij een aktetas, in de andere houdt hij een exemplaar van De Wachttorens in de aanslag. Inderdaad, een getuige van Jehova.

'Goedemorgen, mag ik u enige bijbelse lectuur onder de aandacht brengen? Veel mensen zien het niet meer zitten in deze sombere tijden. Voor hen kan deze lectuur een uitkomst bieden.'

Ik zie diepe rimpels in een zorgelijk gezicht. Vanachter zijn dikke brillenglazen kijkt hij vaag in mijn richting, als een schuwe poes die overal wordt weggejaagd. Bepaald niet het type van een bevlogen evangelist. Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om hem direct af te poeieren.

'Ziet u het zelf wel zitten?'

De boodschapper is verrast door mijn wedervraag. Zijn ogen zoeken steun bij de grond. Zonder overtuigingskracht mompelt hij: 'Ja, want wij geloven dat het koninkrijk van god aanstaande is.'

'Is dat niet een wat negatieve kijk op de wereld?'

'Hoe bedoelt u? Dan zal immers alles recht worden gezet!'

'Dat is het hem juist. U hebt blijkbaar moeite met het leven zoals het is. Maar het leven is niet gelijk aan hetgeen u op de televisie ziet. Het gaat uiteindelijk om de vrede en vriendschap in uw directe omgeving. En kijk eens om u heen, hoe vredig en mooi het hier is.' De zon werpt net een zwak schijnsel door het wolkendek en belicht de laatste bloemen in de asters. Een vlucht leeuweriken trekt met kirrende geluidjes naar het zuidwesten.

De man trekt zich nog verder terug in zijn lange regenjas, zijn ogen naar binnen gericht. 'Het ligt niet aan de schepping...', fluistert hij. 'Een goede middag.'

Hij schuifelt weg langs de rozen vol felrode bottels en de kardinaalsmuts, behangen met purper-oranje vruchten. Hij ziet ze niet. Zijn rug lijkt nog sterker gebogen dan bij zijn komst. Hij doet me denken aan de woorden van een indiaanse leermeester: 'Bedenk dat alle ellende en droefenis in de wereld wel bestaan, maar niet voor jou bestemd zijn. Mijn volk kent het woud en de bergen tussen de sneeuw en de oceaan. Dat is genoeg. Jij bent niet verantwoordelijk voor de hele Aarde en kunt niet al haar lasten op je schouders dragen. Houd je wereld klein, binnen de reikwijdte van je handelen.'

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 52, 2001.